

CSUTKAMANÓ ÉS A FEKETE HAJÓK

Írta: Oros-Zalaba Zsuzsa

Illusztráció: Csapó Judit

Ősz volt, hullottak a falevelek, a gyerekek gyűjtögették a gesztenyéket és játszottak a szélben táncoló falevelekkel. Csutkamanó ott ugrabugrált körülöttük, eltakarták őt a lelehulló levélkék, ő meg nagyokat visított közben és élvezte a különös játékot.

Amikor a gyerkőcök hazatértek otthonaikba, a kis manó is rádöbbsent, hogy ideje lenne falatozni, vacsorázni, ahogy a gyerekektől hallotta. – Kivel vacsorázzak én? – dünnyögött magában és visszatért az álmok földjére, a saját világába, ahol mindig kék az ég, a fák, ahol nincs is éjszaka, csak sötétkék táj, álomszerű és játékos színek.

Csutkamanó leült hát dióhéj ágyikójára, elővette a kedvenc gyümölcsseit: a szilvát, az áfonyát és a feketribizlit. A szilva akkora volt, mint a dinnye, alig bírta el, beleharapott és jókat kuncogott azon, hogy ő parányi létére is megbirkózik az óriásgyümölcssel. Meg se bírta az egészet enni, elég volt neki két napra is. – Hol lehetnek a tündérikrek? – töprengett s még ki se nézett az ablakán, már kopogtattak is az ajtón is és már be is lépett a két kis barát. – Pici, Boróka, de örülök nektek, úgy hiányoztatok! Én is hiányoztam nektek? Hol tekeregtetek napok óta?

- Messze földön jártunk, a tengeren túl – mondta sejtelmesen Pici és Boróka megszorította a kezét: - Nem szabad erről mesélned, tudod? Boróka megkóstolta a feketeribizlit, bemaszatozta a ruhácskáját és falatozott boldogan tovább, összekente az arcocskáját, s jutott belőle még a testvére ruhájára is. Pici tétovázva folytatta a

mondandóját: - Titkos úton voltunk, Csutkamanó, nem szabadna róla tudnod, de mivel a legjobb barátunk vagy, megbízom benned és megosztom veled a nagy titkot. Csutkamanót rosszat sejtett, kirázta őt a hideg s úgy gondolta, talán jobb is lenne nem tudni a nagy titokról. Pici azonban halkán, egészen suttogva mesélni kezdett. „Találtunk egy régi naplót, amit még az öreg tündérek írhattak több mint száz évvel ezelőtt. Az egyik oldala hiányzott a naplónak, és ennek a keresésére indultunk. Az előző oldalakon arról írtak, hogy nap mint fekete hajók érkeztek a tenger legsötétebb részéből, felbukkantak a víz alól és idehajóztak velük a FEKETE KALÓZOK, hogy feleséget válasszanak maguknak a tündérlányok közül. A tündérlányok soha többé nem kerültek elő.

Ez tartott egy-két évig, mígnem óriási szélvihar lett a tengeren és eltűntek a hajók, azóta sem látta őket soha többé senki. Mi azonban hallottuk, hogy a sellők

birodalmában alakult egy sellőlányokból álló kutatórészleg, akik meg akarták keresni a tenger sötét pontját. Gondoltuk velük tartunk, tengeralattjáróval vagy egy varázslattal lemerészkedünk velük a titokzatos sötétségbe. S képzeld, ott találtuk a tenger alján a fekete hajókat!

Kikezdte őket az idő, belepte mindet a tenger élővilága, a belsejükben cápák laknak. Elveszett tündérlányoknak és fekete kalózoknak semmi nyoma.

A napló hiányzó oldala azonban a fekete ponthoz vezető óriássziklát mutatta be, ha a sziklának nekigurítász valami kemény vasgolyót vagy föntről rázúdul valamilyen nagyobb kődarab, akkor a szikla kettényilik és már előtted is legsötétebb része a tengernek.

A sellőlányok azonban nem ismerték ezt a naplót, nem tudták, hol keressük a hiányzó oldalt, így apánk könyvtárába lopóztunk és feltettük a mindentlátó varázsszemüvegét. Rájöttünk, hogy a hiányzó oldal apánknál rejtőzik, mégpedig a hálóköntösének a zsebében!

Amikor éppen vadászaton volt a seregével, elcsentük a hiányzó oldalt és a sellőlányokkal útra keltünk. Megtaláltuk a sziklát, nekigurítottunk egy kődarabot, de meg se moccant. Nem nyílt ki. A sellők a magasból is rázúditottak egy vasgolyót, de oda se neki, a szikla zárva maradt. Segítesz nekünk, mondd?"

Csutkamanó fészkelődni kezdett, nem értette, miért kell száz éves dolgokat bolygatni. Meg volt róla győződve, hogy a sziklán túl nincs is sötétség és fekete kalózok birodalma. Az összes porcikája tiltakozott az ellen, hogy megkeresse a sziklát a tenger fenekén. A sellőlányok szomorúan nézték őt, ők a barátságukat éppen olyan fontosnak tartották, mint a kis manó, sőt, ők biztosan gondolkodás nélkül segítettek volna neki mindenben. De a barátság a veszélyektől is megóvja a másikat, ezért a manócska nem ok nélkül visszakozott. Végül mégis úgy döntött, hogy inkább vele fejtse meg a furcsa titkot, mint nélküle. Belefújta hát a varázssípjába és mentem ott teremtek a szikla előtt. Aztán még egyszer belefújta a sípba és a szikla egyszeriben eltűnt. Mintha sose állt volna ott. Amikor az elsüllyedt hajók felé néztek, azok is hirtelen eltűntek a

tengerfenéken. Nem értették, mi történik, de a kis manó már gyanította, hogy az idő éppen most rendezte a kalandot, helyettük. – Higgyétek el, ez már csak egy rossz álom, semmi több. Nincsenek fekete hajók, nem is voltak, talán valamelyik mesekönyvben írt róluk valaki és azok váltak valóra egy kalandos álomban. – És a tündérlányok? Hiszen azok eltűntek, nem mondhatod, hogy az is csak egy álom volt – oktatta ki Csutkamanót Pici, a bátor kis tündérlány. – Gyertek velem – mondta a manócska és megkeresték a legközelebbi partot, ahol annak idején a hajók körül az az óriási vihar támadt. Az elrabolt tündérlányok ott szunyókáltak a homokban. Amikor Pici és Boróka fel akarta őket ébreszteni, azok mocorogni kezdtek és riadtan néztek a három jövevényre. – Mi vagyunk azok, a tündérbirodalom fejedelmének az ikergyermekei, Pici és Boróka. Ő meg a kis Csutkamanó, ne féljetek tőle, jóbarát. A tündérek felébredtek hát a százéves álomból, körbetáncolták a vízparton a megmentőiket, s hálából elénekelték nekik a varázsdalt:

A szívből jön a legszebb szó,
A legszebb dal, ha neked jó,
Az nekünk is ajándék ám.
Varázslat ez talán, babám?

Hiszed vagy nem, te vagy a síp,
A varázslat benned van, hívd.
Te keltesz életre minket,
Tündéreket, szép meséket.

Tiéd az álom, rólunk szól,
Érted vagyunk, ezt tudod jól.
A barátság, a szeretet,
Összeköt földet és eget.

Szívet, lelket meggyógyíthat,
Napot, holdat elringathat,
Édes álmunk őrzi mindig, az ám,
Szeretetünk varázserő, babám!

A tündérek visszatértek a tündérbirodalomba, volt nagy meglepetés, ujjongás, kíváncsiskodás. De a tündérikrek csak annyit mondtak mindenkinek, hogy a mesékben minden megtörténhet, de ahol Csutkamanó megjelenik, ott vannak csak igazán nagy csodák. Tündérfejedelem erre megvakarta a kobakját és magához ölelte a kis álommanót.

Vége